

DEE HENDERSON

KOUW SPOOR

◆ EEN EVIE BLACKWELL ROMAN ◆

Dee Henderson

KOUD SPOOR

Roman

Vertaald door Willem Keesmaat

KOK

1

Evie Blackwell

Op het moment dat gouverneur Bliss het podium op kwam, stopte luitenant Evie Blackwell haar handen in haar jaszakken, blij dat de winterse kou van januari deze persconferentie qua tijd binnen de perken zou houden, wat zo'n twintig minuten betekende. Zijn inauguratie gisteren was een stuk zonniger en een paar graadjes warmer geweest. Ze deed haar best om de televisiecamera's te negeren, in de wetenschap dat zij en de andere agenten op het podium nu in beeld waren en dat ze vanavond op het plaatselijke nieuws te zien zouden zijn.

De gouverneur, die zich op zijn gemak voelde tussen al die mensen, had geen notities nodig om te weten wat hij moest zeggen. 'Dank u dat u vanmiddag allemaal bent gekomen. Ik ben blij om u te kunnen mededelen dat een van de eerste dingen die ik als gouverneur ga doen, het opzetten van een Missing Persons Task Force is.' Hij liet een korte stilte vallen – precies de juiste lengte.

'Geleid door luitenant Noble van de Riverside Police Department,' vervolgde hij terwijl hij naar de rij achter hem gebaarde, 'zullen deze rechercheurs een frisse blik werpen op de cold cases van de staat Illinois, daar waar iemands geliefde is verdwenen, waardoor zij nieuwe inzichten, vragen en ideeën op tafel zullen

leggen. Ze zullen samenwerken met de plaatselijke politiemachten en hun uiterste best doen om antwoorden te vinden om deze zaken eindelijk te kunnen afsluiten, iets waar de nabestaanden zo naar verlangen.

Ik weet dat als je op nieuws zit te wachten, elke minuut er een te veel is. Mijn zus Shannon is elf jaar zoek geweest. Ik ben nooit opgehouden met zoeken, ben altijd blijven hopen, en door Gods genade en Shannons moed is ze nu weer thuis. We hebben meer wonderen nodig om meer families datzelfde nieuws te kunnen brengen. En dat degenen van wie vader, moeder, dochter of zoon nooit meer zal thuiskomen, de mogelijkheid zullen krijgen om hun geliefde te ruste te leggen. Dit is een eerste stap, een goede stap, op weg naar de broodnodige antwoorden.

Ik geef nu het woord aan de man die de politie van de staat Illinois leidt, commandant Frank Foster, voor een paar korte mededelingen.'

Het was nu officieel. De komende twee jaar zou ze heen en weer pendelen tussen haar huidige baan bij het rechercheteam van de Illinois State Police en de nieuwe Missing Persons Task Force. Evies blik kruiste die van haar vriend, Rob Turney, die tussen het publiek achter de pers stond, en ze wierp hem een glimlachje toe. Het was aardig van hem dat hij een dag vrij had genomen en van Springfield naar Chicago was gevlogen om erbij te zijn.

De commandant was ondertussen klaar met zijn mededelingen, waarna Evie de gouverneur de hand schudde en met de andere leden van de eenheid op de foto ging, waarmee een einde kwam aan de gebeurtenis.

Evie manoeuvreerde door de menigte heen naar Rob toe. 'Zou je het leuk vinden om even hallo te zeggen tegen de gouverneur? Ik zou dat zo kunnen regelen voor hij ervandoor gaat.'

bood ze aan terwijl ze haar hand in de zijne liet glijden. Rob had de toen nog gouverneur in de dop Bliss tijdens een kerstfeest van vrienden ontmoet, Ann en Paul Falcon, en had het daarna nog heel wat keren over die gebeurtenis gehad. Ann had Evie deze baan bij de taskforce bezorgd, omdat ze al zo lang bevriend waren.

Rob keek naar de mensenmassa om de gouverneur heen. ‘Ik waardeer het, Evie, maar er komen nog wel meer momenten, wanneer je een zaak tot een goed einde hebt gebracht. Dit geesteskind van hem zal hij niet zomaar loslaten. Ik krijg een andere keer nog wel de kans om met hem te praten.’

Haar greep om zijn hand verstevigde zich toen ze glimlachte. ‘Ik hou van dat optimisme. Blijf je eten?’

Hij reageerde door zich naar haar toe te buigen, waarna hij een zachte kus op haar lippen drukte. ‘Dank je,’ zei hij op spijtige toon, ‘maar ik moet terug voor een late vergadering. En jij moet met je nieuwe collega’s socializen en dan loop ik alleen maar in de weg. Ik vlieg samen met Paul en Ann terug. Bel me vanavond nog even. Laat me weten waar je morgen naartoe gaat. Als dat ergens in het noorden is, kunnen we deze week samen nog een dinertje pakken.’

Ze omhelsde hem en hij hield haar dicht tegen zich aan. ‘Dank je,’ fluisterde ze. Maar er ging veel meer schuil achter die opmerking dan alleen deze twee woorden. Door haar huidige baan moest ze de hele staat al door reizen en ze had zich zojuist geëngageerd aan vierentwintig maanden zelfs nog intensiever reizen.

‘Jij gaat gegarandeerd mooie dingen doen, Evie.’

Ze liet hem los. Ze wist dat er een huwelijksaanzoek aan zat te komen, maar ze wist ook dat hij daarmee zou wachten tot ze er klaar voor was. Hij wilde zich binden en zij had dat punt eenvoudigweg nog niet bereikt. Maar ze dacht er wel steeds

meer over na. Toen ze naar alle gezichten op deze persconferentie keek die haar vertrouwd waren, realiseerde ze zich nog eens dat zijn aanwezigheid veel meer voor haar betekende dan die van de anderen.

Rob ging op weg naar Paul en Ann Falcon, en Evie keek om zich heen om te zien waar haar groep uithing. David Marshal was de enige die op dit moment niet met iemand van de pers in gesprek was en dus liep ze naar hem toe. Hij was een betrouwbare vent, die zich alle aandacht zonder problemen liet welgevallen en er allemaal veel gemakkelijker mee omging dan zij. Ze was ervan overtuigd dat het prettig zou zijn om met hem samen te werken, want zijn reputatie als onderzoeker uit New York was hem vooruitgesnel. Hij was puur voor dit nieuwe avontuur teruggekeerd naar Chicago.

‘Jouw vriend?’ vroeg David, die in de richting van Robs verdwijnende rug knikte.

‘Ja.’

‘Leuk. Ik ben blij dat hij erbij was.’

Evie glimlachte. ‘Heb jij een vriendin?’

David beantwoordde de glimlach en zei op zijn gemak: ‘Ja. We gaan nu al een paar jaar met elkaar om. Ze is nog in New York, maar verhuist binnenkort ook terug naar Chicago.’ Hij knikte een groet naar iemand onder de aanwezigen. ‘Ik hoorde dat jij vanavond gastvrouw bent.’

‘Ik hoop dat je van pittige chili en een gekruide jambalaya houdt,’ reageerde ze met een glimlach. Ze was de enige van de groep die in Springfield woonde, de hoofdstad van Illinois. Ze had aangeboden om bij haar thuis voor het hele team te koken, deze eerste keer dat ze allemaal bij elkaar waren.

‘Dat klinkt perfect voor zo’n koude dag.’

De anderen kwamen, zodra ze zich hadden kunnen losrukken van de pers, nu ook een voor een naar hen toe. Ze zou de eer

hebben om met enkele van de beste rechercheurs van de staat samen te werken. Sharon Noble aan het roer, Theodore Lincoln uit Chicago, Taylor Aims uit St. Louis en David Marshal, net terug uit New York. Ze hoopte dat ze dit gezelschap zou weten bij te houden, om solide, effectief werk af te leveren en een zo goed mogelijke indruk achter te laten van de State Police van Illinois.

‘Wat dacht je ervan om ons gewoon te vertellen waar we moeten zijn, Evie? Dan vinden we het zelf wel,’ stelde Sharon voor. ‘En dan krijgen we naast een lekkere maaltijd misschien ook alvast wat werk gedaan. Dit is echt *heel* leuk!’ zei ze terwijl ze in haar handen wreef. Ze moesten allemaal lachen om haar enthousiasme.

Evie vertelde hun hoe ze moesten rijden en voegde eraan toe: ‘De honden heten Apollo en Zeus, en ze houden ervan om te stoeien. Als je vrienden voor het leven wilt maken, gooi een tennisbal weg en kijk toe hoe ze door de sneeuw heen vliegen om hem te pakken te krijgen. De burens aan beide kanten zijn in de winter altijd in Florida, dus parkeer maar ergens waar de sneeuwschuivers een pad hebben gemaakt.’ Ze wierp een blik op haar nieuwe chef. ‘Sharon, breng John mee, als je wilt. Jouw Riverside PD moet het papierwerk voor de taskforce gaan doen, dus het is handig als hij er vanaf het begin bij is. Er is eten genoeg.’

‘Hij heeft eerst een bespreking met commandant Foster, maar ik zal vragen of hij daarna naar ons toe komt,’ reageerde Sharon. John Graham, ondercommandant van de Riverside PD, zou hierbij betrokken zijn, ook al was dat niet op formele basis. Sharon en John waren inmiddels verloofd en er kwam een bruiloft aan. Evie hoopte John even onder vier ogen te kunnen spreken, om hem naar cadeau-ideeën voor een wedding shower te vragen.

Nu iedereen wist waar hij moest zijn, verdween de groep naar de parkeerplaats.

‘Evie, volgens mij stalken jouw honden mij.’

Ze zette de kan ijsthee neer, draaide zich om en zag dat David gelijk had. De Duitse herders bevonden zich een meter of anderhalf bij hem vandaan en kwamen laag bij de grond op hem af. Ze grinnikte. Ze zouden zijn schoenveters grijpen als ze er dicht genoeg bij konden komen. ‘Ze vervelen zich in de winter.’ Ze liep naar de honden toe en onderbrak hun jachtpartij, boog zich voorover en krabde hen achter de oren. ‘Rustig aan, jongens. Hij is te groot voor een fatsoenlijke stoeipartij. Ga met je touw of met je eendjes spelen.’

David moest lachen toen ze met tegenzin uit de keuken verdwenen. ‘Je moet ze nageven dat ze samenwerken.’ Hij schepte een tweede kom chili op en deed er geraspte kaas en tortillachips bij. ‘Geweldige chili, trouwens.’

‘Dank je. Een recept van mijn grootmoeder. Je kunt het van tevoren klaarmaken en het smaakt dan nog beter wanneer je het weer opwarmt.’

Ze pakte een kom jambalaya, nam die samen met haar ijsthee mee naar de tafel en wierp een blik op Sharon, die een knikje gaf als reactie op haar vragende blik.

‘Ik stel voor dat we beginnen met de meest hartverscheurende zaken,’ zei Evie. ‘In Douglas County zijn drie kinderen van zeven jaar oud kwijt, plus een schoolhoofd en een grootmoeder.’

‘Die county moet boven aan de lijst,’ was Theo het met haar eens, en hij schreef het op het grote whiteboard dat ze voor het gemak tevoorschijn had gehaald. Ze hadden al afgesproken dat ze county voor county zouden afhandelen en een frisse blik zou-

den werpen op zaken van tussen de vijf en vijftien jaar oud. Evie had afgelopen november tijdens haar vakantie in Carin County hun strategie getest en dat werkte prima. De vraag was nu op welke county ze zich het eerst zouden richten.

‘We kunnen de eerste paar maanden op extra aandacht van de media rekenen,’ zei Taylor. ‘We kunnen dat gebruiken om bij bepaalde zaken de hulp van het grote publiek te krijgen. De mensen die bijvoorbeeld in Briar County zoek zijn, bestrijken het hele spectrum,’ voegde hij eraan toe terwijl hij op zijn papieren keek. ‘Een echtgenote met twee dochters. Een studente. Een zakenman van in de vijftig. Een tiener, een jongen. Een privédetective. Dat helpt allicht wanneer we een beroep doen op de samenleving voor informatie, omdat dat zeker in het nieuws komt.’

‘Ik wil niet te politiek doen, maar nemen we de kans dat we zaken *oplossen* mee in onze beslissing?’ vroeg David, die zijn tweede kom chili neerzette en naast Evie een stoel onder tafel vandaan trok. ‘Sommige zaken hebben al meer aandacht van de pers gehad en daar zijn al meer manuren in gestoken dan in andere. In Clark County worden twee vrouwen vermist, die allebei in de prostitutie zaten. De realiteit is dat daar gegarandeerd minder tijd en energie in is gestoken dan in die meisjes van zeven. En als we die twee zaken zouden kunnen oplossen, is de kans groot dat dat ons ook lukt in de belendende county’s, omdat dat soort vermissingen vaak deel neigt uit te maken van een groter patroon.’

‘Dat soort zaken zou tot grote arrestaties kunnen leiden,’ zei Sharon. ‘Zet die county ook maar op het lijstje, Theo. Het trekt me wel om ergens in te duiken wat op een groter geheel wijst. Wat denken jullie? Willen we een homerun proberen te halen, de eerste keer dat we aan slag zijn? Of spelen we softbal met meerdere honken bezet?’

‘Wanneer je meteen een homerun probeert te slaan, heb je grote kans dat je niks raakt,’ waarschuwde Theo.

‘Hoe denken de plaatselijke autoriteiten hierover?’ vroeg Taylor. ‘Sommige politie-eenheden zullen onze hulp maar wat graag aan-nemen, maar andere zitten echt niet op ons te wachten. Wat we nodig hebben, is assistentie van mensen die afkomstig zijn van de plek waar ze werken. Zij kennen het gebied en de mensen, en dat soort kennis hebben we nodig om sporen na te trekken. Ik zou zeggen, laten we eerst daar naartoe gaan waar we gewenst zijn.’

Er klonk rondom de tafel instemmend gemompel op.

‘Alle drie deze county’s zouden graag zien dat we betrokken raken,’ zei Sharon tegen hen. ‘David, jij hebt het langst gereisd om je bij de taskforce aan te sluiten, dus jij mag kiezen. Welke county doen we eerst? En welke zaak daar zou jij willen hebben?’

‘Laten we naar Briar County gaan. Om eerlijk te zijn, ben ik nog steeds op zoek naar een huis en ik hoop er daar in de buurt eentje te vinden. En dat geval van die vermiste privédetective trekt me. Dat zou weleens een interessante zaak kunnen blijken te zijn.’

Sharon knikte en ging de tafel rond. ‘Evie, welke zaak wil jij doen?’

Evie keek op de lijst en hoefde niet lang na te denken. ‘De studente.’

‘Theo?’

‘Die jonge jongen.’

‘Taylor?’

‘De zakenman.’

Ze schreef hun keuze op. ‘Goed, dan neem ik de vrouw met de twee dochters. Ja. We hebben dus ons startschot. We werken er individueel en in groepsverband aan. Zodra een van ons er eentje oplost, zet die persoon zich in voor de anderen.’ Ze zocht tussen de plattegronden in haar tas en haalde er na enkele momenten die van Briar County uit, waarna ze hem op tafel openvouwde.

De locaties van de diverse mensen die vermist waren geraakt,

waren al omcirkeld. ‘We gaan ons verspreiden over deze county. Evie en David, wat dachten jullie ervan om vanuit Ellis te gaan werken, zodat jullie elkaar nu en dan kunnen ondersteunen? Theo en ik gaan naar Park Heights. Taylor, jij gaat naar Juno. Laten we als groep in Juno weer bij elkaar komen op...’ Ze haalde een agenda tevoorschijn. ‘Op woensdag 28 januari. Dan kunnen we over onze vooruitgang praten.’

‘Rijden of vliegen?’ vroeg David, die een blik met Evie wisselde.

‘Ik rij liever in mijn eigen auto dan in een huurauto,’ zei ze. ‘Er ligt wel veel sneeuw, maar als je samen zou willen rijden en je vanavond nog zou willen vertrekken, zouden we er om een uur of één vannacht kunnen zijn.’

‘Ik ben er wel voor om erheen te rijden en morgen lekker uit te slapen,’ was hij het met haar eens.

Sharon vouwde de kaart op. ‘Het reisbudget is ruim genoeg voor wat we nodig hebben, inclusief fatsoenlijke hotels. Ik ben van plan om morgenochtend met John en Theo naar het noorden te vliegen. Het gaat sneller als je je eigen reserveringen boekt en achteraf declareert. Maar je kunt je boekingen ook door de logistieke afdeling van de State Police laten regelen – het nummer zit in jullie pakket. Het duurt momenteel drie maanden voor je geld wordt gestort.’

‘Sommige dingen zullen ook nooit veranderen,’ merkte Taylor schouderophalend op. ‘Ik ben van plan om morgen te gaan rijden.’

‘Mooi. Met uitzondering van David hebben we allemaal nog een andere baan die ook onze aandacht opeist. Als je wordt weggeroepen, zorg er dan voor dat je je notities achterlaat. David, zou jij verhoren kunnen overnemen als iemand opeens weg moet?’

‘Geen probleem.’

Evie stond op om de taart aan te snijden – ze had appeltaart,

kersentaart en citroenmeringue. ‘Wat betreft de onderzoekdossiers, Sharon,’ zei ze over haar schouder, ‘moeten we vanavond al bellen om de dozen met bewijsmateriaal te laten opzoeken?’

‘Briar County is een van de weinige die de onderzoekdossiers al uit het archief heeft gevist. De dozen zijn bij de rechercheurs die het recentst aan de betreffende zaken hebben gewerkt en wachten tot ze worden opgehaald. Ik zal vanavond nog wat telefoontjes plegen om werkruimte voor ons op de diverse locaties te vinden – waarschijnlijk een vergaderruimte bij de plaatselijke politie of een kantoorruimte. Zodra ik meer weet, geef ik het door. Ik werk liever niet vanuit een hotel, of jullie moeten dat juist prettig vinden.’ Sharon keek de tafel rond. ‘Vergeet ik nog iets?’

‘Doe jij de pers?’

‘Alleen als ik geen vrijwilliger kan vinden.’

‘We hebben unaniem besloten dat jij dat mag doen,’ reageerde Theo glimlachend voor de groep.

‘Daar was ik al bang voor. Wat nog meer?’

‘Volgens mij was dat alles. Kom, neem een stuk taart,’ zei Evie na enkele momenten, waarna ze wat bordjes pakte. ‘Laten we het opstarten van de taskforce in stijl vieren.’

Sharon Noble

Sharon keek om zich heen, naar de rechercheurs die aan de taart zaten, elkaar beter leerden kennen, en voelde zich dik tevreden. De Missing Persons Task Force van Illinois zou de komende twee jaar goed werk verrichten. Naar haar mening bevonden de besten van de besten zich in deze kamer. Dit was nu haar team. Allemaal professionals. Ze zouden deze klus klaren.

Ze had zich de afgelopen acht jaar al bij de Riverside PD op vermissingszaken gericht en hield van het werk. Ze was een optimist – vermiste personen konden worden gevonden en anders kon een onderzoek in elk geval worden afgesloten omdat duidelijk werd dat iemand niet meer leefde. Het feit dat ze hier door de gouverneur voor was gevraagd, was een cadeautje en ze was er blij mee.

John Graham, de ondercommandant van de Riverside PD, tevens de man wiens ring om haar vinger glom, was ondertussen ook aangekomen en was diep in gesprek met Theo. Ze had in verband met haar werk voor de taskforce met hun trouwplannen lopen goochelen, maar ze had in het verleden wel voor hetere vuren gestaan. John had haar aangemoedigd om het te doen. Alles wat nodig was om dit tot een succes te maken, was aanwezig. En nu moesten ze dus alleen nog de belofte waarmaken en een paar mensen zien te vinden.

‘Sharon, wanneer is de bruiloft?’ vroeg Evie, die naar haar toe kwam.

‘We hebben 27 april geprikt.’

‘Een bruiloft in het voorjaar. Leuk.’

‘John wil drie weken weg voor een huwelijksreis en daar denk ik nog over na. Ik ga liever twee weken, zodat ik nog een week heb om mijn draai te vinden in zijn huis. Reizen is hoe dan ook niet zo mijn ding en elke dag dat ik weg ben, worden de stapels papier op mijn bureau alleen maar groter.’

Evie moest lachen. ‘Een onderhandeling tussen een romanticus en een pragmaticus.’

Sharon lachte met haar mee. ‘O, gouverneur Bliss heeft me trouwens gevraagd om je nog een keer te bedanken voor je bereidheid om je bij het team aan te sluiten. Ik hoef je niet te vertellen hoe na ons succes hem aan het hart ligt.’

‘Dat weet ik, ja. Ik heb er echt zin in.’

‘Ik ook. Als ik denk aan die zaak van die moeder met haar twee dochters, en dat ik erachter zou kunnen komen wat er met hen is gebeurd, kan ik niet wachten om dat dossier open te slaan,’ zei Sharon met een glimlach. ‘Ann zei dat je haar moest bellen, mocht je iets nodig hebben. Ze staat nu als consultant moordzaken met pensioen officieel op de loonlijst van de FBI, dus kunnen we haar bij elke klus betrekken terwijl de taskforce zichzelf in de kijker speelt.’

‘Mooi. Om te beginnen ben ik van plan om haar te vragen of ze zin heeft om eens een ommetje over het terrein van een universiteit te maken.’

‘Ze kon weleens zeer bruikbaar voor ons allemaal zijn. Vinden je honden het wel goed dat je voor langere tijd weggaat?’

Evie draaide zich om en zag hoe haar twee Duitse herders haar gasten vanaf de overloop in de gaten hielden. ‘Een paar afgezwaaide militairen verderop in de straat passen op ze wanneer ik op reis ben. Vermoedelijk krijgen ze beweging genoeg. En ik ben de moeder die ze als baby’s vertroetelt wanneer ik thuis ben. Zo krijgen ze alles wat ze willen hebben.’ Ze had ze gisteren nog een bad gegeven en vanavond zagen ze er piekfijn uit. ‘Ik ben de koelkast aan het leegmaken, omdat ik niet weet hoelang ik van huis zal zijn. Wil jij wat sinaasappels en bagels om mee te nemen voor ontbijt, morgen in het hotel?’

‘Tuurlijk.’

‘En wat dacht je van twee stukken taart?’

Sharon keek over haar schouder naar welke smaak John had gekozen. ‘Hij houdt van kersen, mocht dat over zijn. Hij doet gewoon alsof het fruit is en eet het als ontbijt.’ Ze schoten in de lach, waarna Evie het ging inpakken.

Nog een uur om het hier af te ronden, dacht Sharon, die voor zichzelf even alle taken op een rijtje zette. Dan Evie en David uitzwaaien, wat telefoontjes gaan plegen om werkruimte te regelen en dan

een berichtje naar de gouverneur, om hem op de hoogte te houden, zoals hij had gevraagd. John keek in haar richting en ze wisselden een blik van verstandhouding, onderstreept met een glimlach. Hij was haar grootste supporter in dit nieuwe avontuur. *Heer, U hebt me echt een goede man gegeven,* dacht ze met een dankbaar hart.

Er was een berg wijsheid voor nodig om als rechercheur je werk en je privéleven in evenwicht te houden, en Sharon wist dat Evie dat momenteel voor zichzelf aan het uitvogelen was. Ze was een jonge, begaafde rechercheur en het zag ernaar uit dat ze op een gegeven moment Anns plaats in verband met de gevoelige zaken van de gouverneur zou innemen. Een van de redenen dat Evie bij de taskforce zat, was zodat Sharon haar kon helpen klaarstomen voor die taak. En ze zou van die rol als mentor genieten. Evie bij David zetten was een eerste stap in die richting geweest. David was een goede vent. Hij had al een tijdje een vaste relatie en de balans tussen privé en werk kon nog weleens een hoop interessante en bruikbare discussies tussen die twee opleveren.

Theo was single, maar ouder dan de anderen hier. Hij ging weleens uit met veelbelovende vrouwen, maar had voor de nabije toekomst geen trouwplannen. Hij was een solide politieagent wiens carrière zich al een tijd toespitste op cold cases, en ze was blij dat ze hem erbij had. Ze vermoedde dat hij de natuurlijke spil van de groep zou worden en dat de anderen hem aan zijn jasje zouden trekken wanneer hun zaak vastliep. Ze wist dat dat voor haar in elk geval zo was.

Taylor, die was getrouwd en twee zoons had, paste niet echt in een bepaald politiepatroon. Hij had van het straatwerk gehouden, was undercover geweest, had op de administratie gezeten en was daarna rechercheur geworden. Overal waar hij kwam, ging de afdeling erop vooruit – er kwam een betere moraal, snellere reactietijden, minder klachten vanuit de samenleving en dalende

misdadcijfers. Sharon was er, na hem een paar keer te hebben ontmoet, achter gekomen dat hij voor de mensen om hem heen bad. Het maakte eenvoudigweg deel uit van hoe hij werkte. En dat deed hij zo volhardend, dat hij een hekgolf van vrede en gerechtigheid achterliet.

Sharon glimlachte toen ze zich realiseerde dat ze allemaal van dit werk hielden. Het had zin dat ze de puzzels van de donkere kant van dit leven oplosten en ze waren geen van allen types die er de brui aan gaven wanneer een onderzoek eens dood leek te lopen. En ze brachten een rijkdom aan ervaring mee. Deze twee jaar zouden een mooie tijd worden.

◆ EVIE BLACKWELL 2 ◆

Evie Blackwells goede reputatie heeft ervoor gezorgd dat ze deel mag uitmaken van een prestigieuze taskforce, gericht op het traceren van langdurig vermiste personen. Evie en haar nieuwe partner, David Marshal, krijgen een aantal vermissingszaken in Chicago toegewezen. Er wordt veel van hen verwacht en de druk is hoog.

Terwijl Evie oude wonden openrijt in een hechte buurtgemeenschap, op zoek naar een verdwenen student, zoekt David naar een vermiste privédetective die voor een invloedrijke cliënt werkte. Evie en David bijten zich in de zaken vast en rusten niet voordat de waarheid boven tafel komt. Ondertussen voelt Evie aan alles dat haar nieuwe geliefde Rob haar elk moment ten huwelijk kan vragen. Maar wil ze dat eigenlijk wel?

DEE HENDERSON weet als geen ander mysterie, romantiek en familiedrama met elkaar te verweven. Over Evie Blackwell schreef zij eerder de roman *Zwart water*. *Koud spoor* is het los te lezen vervolg hierop.

KOK

ISBN 978 90 297 2775 4 NUR 330

9 789029 727754

WWW.KOK.NL